

V dračích spárech

Právě otevíráte sborníček fantasy příběhů, které stvořili žáci pátých ročníků. A kde mají všechny příběhy svůj počátek? V hodinách slohu a literární výchovy – po četbě mnoha krásných příběhů jsme se rozhodli sepsat nějaké sami.

Děj nijak omezen nebyl, jen se v něm musel objevit klíčový motiv – věta *Mastičkáři prodávají dračí maso za velké peníze*. K těmto úchvatným příběhům z kouzelných světů byly přidány i recepty z dračího masa, abyste si mohli nějakou dobrotu připravit i sami ☺

Jak si malí literáti poradili s nelehkým úkolem, posud'te už sami...

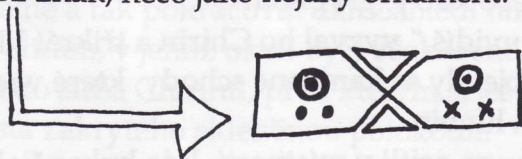
Příjemné čtení!

Cinderelinin křik

Toto je příběh jednoho chlapce, který neměl mnoho peněz, ale za to odvahy měl dost.

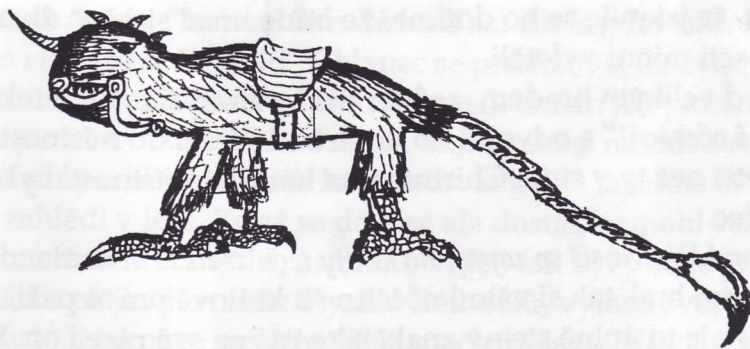
Když se narodil, měl na ruce zvláštní znak, něco jako nějaký ornament.

Jmenoval se Šimon, ale lidé mu říkali Šim. Už od čtyř let žil u starého rybáře.

Jednou, když šel na lov do lesa, spatřil konečně zajíce. Namířil na něj lukem a vystřelil. Rozprostřelo se jen ticho, Šim nic neslyšel, měl tedy šanci, že konečně něco chytne, ale neulovil opět nic. Najednou se totiž před ním objevila jakási tajemná brána. Chvilí váhal, jestli vejde nebo ne a nakonec se rozhodl, že nikam nepůjde. Když se ale otáčel, aby odešel, tak ho nějaká ruka brány strčila, jakoby někdo chtěl, aby tam vešel. Když se dotkl brány, tak zazněl zvuk, nějaký křik nebo něco takového, už to někdy slyšel, ale nemohl si vzpomenout kdy a kde. Poté na vteřinu oslepl a zvuk zazněl znovu, jen mnohem hlasitěji. To ho přinutilo z brány vyjít.

Ocitl se na nějaké poušti, rozhlédl se, vyděsil a vydal se hledat pomoc. Po pěti dnech toulání bez vody a jídla omdlel z toho ukrutného vedra. Asi po pěti hodinách pootevřel oko a na obloze zahlédl jak cosi velikého letí k němu. Pohybovalo se to velmi rychle. Vedle Šima přistál muž na nějakém obřím stvoření. Oba dva byli vyzbrojeni červenou zbrojí. Muž okřil tvora: „Prrr, Chixine!“

„Kdo jste? Kde to jsem?“ vyzvídal chlapec.

Muž sundává svoji mohutnou helmu a odpovídá: „Já jsem Chirin a nacházíš se na poušti osudu.“ Podal Šimovi ruku a řekl: „Pokud chceš poznat tento svět, sedni si za mne na hřbet mého mocného Chixina.“ Šim podal Chirinovi ruku a nasedl na drsný hřbet létajícího stvoření. Chixin velmi rychle vzlétl a neuvěřitelnou rychlostí vyrazil na severozápad.

Po deseti minutách letu přiletěli k nějakému domu, ze kterého tekly proudy křišťálově čisté vody. Před domem byly vystavěny velké ohrady a v nich se proháněli další Chixinové.

„Vítej v našem sídle, sídle chixinů.“ Vešli dovnitř a tam byly ohromné místnosti a v každé jiné dechberoucí věci. Následovala místnost s velkým stolem. Chirin řekl: „Dáš si čaj?“ A Šim slušně odpověděl: „Ano, dám, děkuji.“ Když byl nápoj hotový,

chlapec si srknul a zeptal se, co to pije. „Čaj ze soufovských kořenů," odpověděl Chirin. Když se občerstvili, vyzval ho Chirin, aby se šli porozhlédnout po okolí.

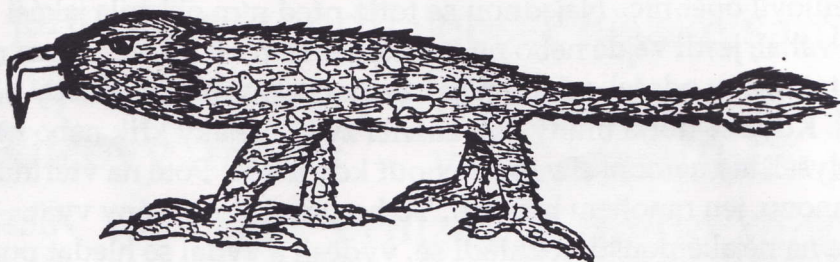
„Nejdřív tě představím královi Faemonдови IV. Ale bohužel na chixinech můžeš létat jen pokud jsi jeho vlastníkem nebo pokud jsi v ohrožení. Tak ti půjčím gryphona.“

„A co nebo kdo je gryphon?“

„Pojď a uvidíš," vyzval ho Chirin a třikrát klepl svým mečem na různá místa ve skále. Objevily se kamenné schody, které vedly hluboko do podzemí. Vydali se do temných hlubin...

Najednou se ocitli v místnosti, kde byly nějaké kouzelné ohrady a v nich zvláštní stvoření, něco jako bílí orli se lvím ocasem, ale rozhodně byli překrásní. Chirin znovu vytasil meč a třikrát s ním znovu klepnul do zdi a jedna z ohrad se otevřela.

„Půjčím ti tohoto tvora, dokud si neochočíš něco svého," oznámil Chirin.

„A taky ti dám nějaké peníze pro začátek tak 100 Fg.* Ted' nasedni na gryphona.“

„Tak já to zkusím!“ Nejdřív se pomalu přibližoval a když byl přesvědčen, že mu gryphon nic neudělá, tak se pokusil nasednout. Povedlo se! Šim očekával, že to bude mnohem složitější, že jakmile se ho dotkne, že bude hned strašně divoký, ale ono se nic nestalo. Do deseti minut vyletěli.

Přistáli hladce před velikým hradem, ze kterého vyšli čtyři rytíři a řekli: „Král Faemonď IV. Vás už očekává!“ a odvedli ho do hradu. Vešel do místnosti, která byla ještě tak třikrát větší než ty v sídle Chirinů a na konci té místnosti byl obří trůn, kde seděl shrbený stařec.

„Já jsem král Faemonď IV. Musíš se zapsat do knihy těch zvenčí!“ Faemonď podal Šimovi brko a když si ho Šim bral, tak si všiml něčeho na králově pravé paži, zaostřil na to svůj zrak a zjistil, že je to úplně stejný znak, jako má na své ruce i on. Vzal si brko a napsal do knihy ŠIMON a řekl: „Své příjmení neznám!“ Odložil pero a král pravil: „Dobrá, tak tedy vítej, Šimone! Nyní můžeš odejít!“

Zádumčiví rytíři jej doprovodili ven. Šim nasedl na svého gryphona a letěl pryč. Během cesty zahlédl město, před kterým se vypínaly tři ohromné sochy. Přistál tedy a porozhlédl se. Všude byly samé krásné domy. Zeptal se starého pána, který šel okolo, co to je za místo.

„O skizn gisa gar, banagama banagana.“ Šim řekl: „Czech please“ a stařec pokračoval: „Pardon, mohl jsem poznat, že nejsi odtud a že naši řeč neznáš. Jsi ve Městě chráněném titány!“ Šim si mezitím prohlížel stánky a obchůdky. Prodávali tu zbraně, knihy, roztodivná jídla a ještě divnější nápoje, dokonce viděl mastičkáře, jak prodávají dračí

maso za velké peníze. Na to ale Šim neměl, a tak si koupil jen jídlo a pití, nasedl na gryphona a letěl dál...

Letěl už dlouhou chvíli, než spatřil les a v něm nějaký další vchod do podzemí. Ten vchod vypadal dost strašidelně a tak pokračoval dál. Zahlédl taky Poušť osudu a také nějaký starý rozpadlý chrám, v jehož okolí byly rozházené samé lebky a další děsuplné věci. Pokračoval až do sídla Chirinů, před kterým si ještě všimnul nějakého ponurého šedivého města zakrytého skleněnou polokoulí.

Když dorazil na místo, všichni Chirinové mu darovali nějakou věc. Chirin mu dal meč a štít, další Chirin – Firsén mu dal pergamen a řekl: „Přečti si ho až další den.“ Další člen Firen ukoval přímo pro Šima krásnou červenou zbroj, jakou předtím obdivoval na Chirinovi.

Další den, hned po rozbřesku, začal Šim nedočkavě číst prastarý pergamen:

*„Jsi urozený člen Chirinů a také můj syn. Když ses dotkl brány a zaslechl křik, nemohl ses zbavit potuchy, že jsi ho už někdy slyšel. Ten křik byl křik Tvé matky, když umírala, Cinderellinín křik. Máš na velké věci, Tvé pravé příjmení je Moran jako moje a Tvé matky.
Kráľ Faemonď IV.“*

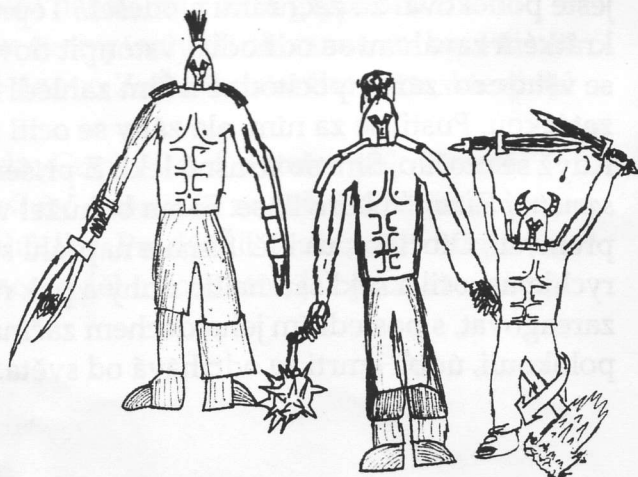
Nemohl věřit svým očím. Tušil sice, že není jako ostatní, ale tohle? A co ho tu asi ještě čeká za překvapení? A jakých velkých věcí by mohl být schopen chlapec, kterého vychoval starý rybář?

Vyrazil ihned za Freezem, který ho k sobě povolal. Freeze opět zaklepal na zeď a objevily se před nimi schody, které je zavedly k ohradě s ohromným chixinem. „Ten je tvůj,“ pravil Freeze.

„Tak já ho tedy zkusím,“ zajásal Šim. „Musíš mu dát nejprve ruku na čelo, ihned pozná, jestli jsi jeho vlastníkem či nikoli!“ Chlapec se přibližoval ke zvířeti velmi pomalu, ale když mu přiložil dlaň na hebké čelo, tak chixin jen přátelsky zavrčel. „Je tvůj! Nasedni a prolet se!“ vyzval ho Freeze. Šim opatrně nasedl a rozletěl se. Věděl, že chixin je hodně silný a hbitý a tak se letěl podívat k oné tajemné bráně do podzemí, kterou zahlédl v lese. Když se do lesa ale dostal, nemohl vstup do země nikde nalézt. Na místě, kde si myslel, že bránu viděl, tak byl pouze podivný muž, jak se napřahoval nožem na jiného muže. Rychle slétl dolů, vytasil svůj meč a začal bránit druhého muže. Nakonec mu Šim usekl mečem hlavu. Když si pak mrtvolu prohlédl pozorněji, zděšeně vykřikl: „Panebože, to je zombie!“ Zachráněný muž ale odvětil: „Ne, to je jeden z nemrtvých. Někdy někoho napadnou, ale nestává seto často. A navíc, když se to stane, tak okamžitě přilétnou chixinové a pomůžou nám,“ vysvětlil muž, ještě poděkoval za záchranu a odešel. Teprve poté zahlédl Šim onen vchod. Po krátkém zaváhání se odhodlal vstoupit dovnitř. Ocitl se v nějaké jeskyni. Najednou se všude rozzářily pochodně a Šim zahlédl koutkem oka nějaký ocas, jak mizí za zatáčkou. Pustil se za ním, ale záhy se ocitl ve slepé uličce. To stvoření bylo obrovské. Když se otočilo, Šim se strašně lekl. Z příšery hrůza úplně sálala. Řekl si: „To musí být samotný Satan!“ Nemýlil se. Satan bohužel vycítil, že v chodbě za ním někdo přemýšlí. Otočil se, uviděl Šima a napřáhl se pro svůj obří meč. Šim neskutečně rychle uskočil a sekl satana do nohy a pak několikrát do hlavy. Satan nestačil zareagovat, s posledním jeho dechem začíná zakleté město ztrácet skleněnou polokouli, údolí smrti se odtrhává od světa. Lidé se radují, ale to není vše... Satan se

náhle vzchopil, zraňuje Šima do zad. Ostrá bolest zasáhla chlapcovy smysly, ale naštěstí poslední vymrštění příšery zároveň nadobro ukončilo její život...

Když se vyčerpaný Šim vrátil do města chirinů, všichni mu sborově přikázali, aby co nejdříve letěl do hradu krále Faemonda IV. Nasedl na svého chixina a upaloval zpět ke svému nově nabytému otci. Když vstoupil do hradu, král na něj již čekal a řekl mu svým hlubokým hlasem: „*Tímto Ti, můj synu, uděluji svůj trůn a svou korunu a předávám ti kralování nad celým Azzirothem, protože jsi jeho právoplatným dědicem!*“ Šim přijal tento závazek a konal dobro po celé následující století...

ilustroval sám autor

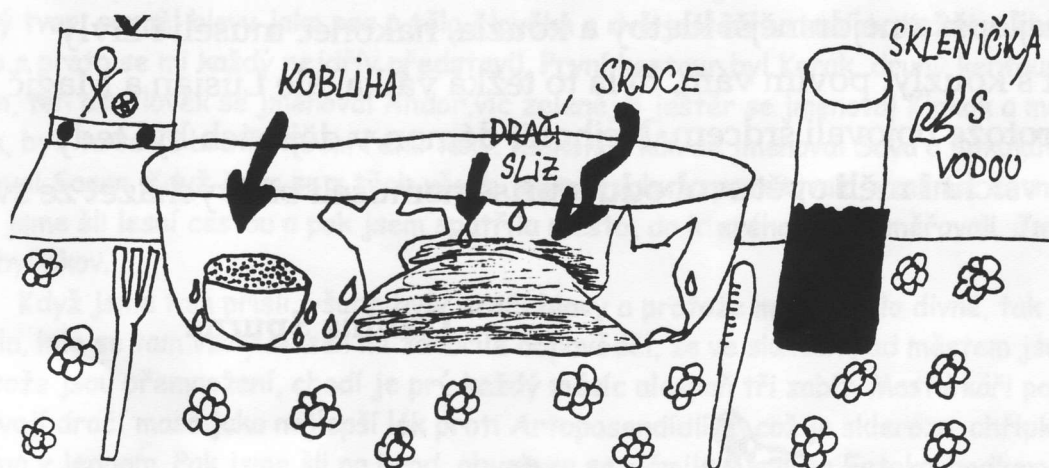
Dračí srdce po česku

Suroviny: 1 ks dračího srdce, 1 ks dračí šupiny, 1 ks masox, 1 kostku másla, půl kila dračího slizu, cibuli

Jak vaříme? Osmazíme cibuli na oleji. Přidáme jednu dračí šupinu.

Necháme rozpustit a přidáme dračí sliz. Vhodíme do kotle dračí srdce a necháme vařit jeden uherský rok. Pak vhodíme máslo a masox a podáváme s koblihou. Dobrou chuť! ☺

Merci Vrbová

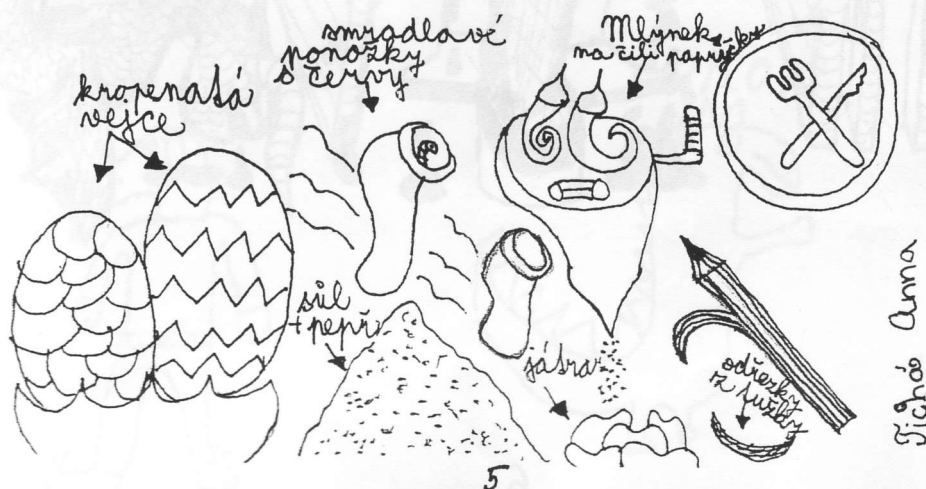

Dračí játra na pepři a chilli

Přísady: 2x dračí vejce, 5x dračí játra, 50 špetek soli, 2 kg pepře, odřezky z tužky a 6555437 kg chilli papriček

Postup: Vezmeme si dračí vejce, ale dáme ho tam i se skořápkami, nikdo to nepozná. Játra si nakrájíme, dáme do papíru a šup s tím do hrnce! Dáme si 50 cviků s činkou a přidáme do kotle 50 špetek soli a 2 kg pepře. Nakrájíme odřezky z tužky a dáme tam i ty chilli papričky a podáváme se smradlavými ponožkami jako přílohou! ☺

Kuba Hlava

Mágové proti démonům

Kdysi dávno žila skupinka odvážných mágů, kteří bojovali proti démonům. Jeden z mágů se jmenoval Lusian. Lusian byl velký mág. Poslední padlý démon byl ale velice silný a Lusiana zabil. Lord Magič(jeho učitel) koupil ale drahý, zato účinný lék. Lusian vždy říkal: „*Mastičkáři prodávají kouzelný lék z dračího masa za velké peníze.*“ Toho se Magič držel. Koupil ho tedy. Nalil ho na Lusianovo tělo a čekal. Čekal sedm dlouhých let a jednoho dne se Lusian **probudil**. Opět žil!

Démon, který měl být původně mrtvý, ale ožil také. Lusian a Magič povolali nejlepší a nejdrsnější kletby a kouzla, nakonec museli i živly promíchat s kouzly, povím vám, byla to těžká válka, ale Lusian a Magič vyhráli, protože bojovali srdcem. Nejhorší démon v dějinách byl tedy poražen a všichni měli opět svobodu a už se nemuseli bát vycházet ze svých příbytků.

Gábina Spurná

JINÁ PÍŠE

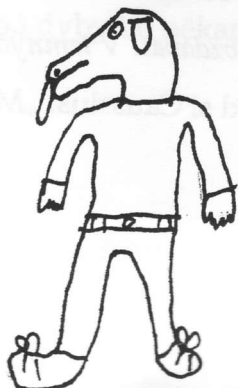
Jednoho dne jsem si psala úkol. Už jsem ho skoro měla, když v tom jsem zaváhala nad výsledkem a protože jsem ten úkol psala večer, tak jsem chvíli koukala na svůj kalendář s obrázky krás naší země a pak jsem usnula. Tak to začalo.

Ocitla jsem se před naším domem, kde rostou dva smrčky, sice je jeden větší a druhý menší, ale to kouzelnému světu nevadilo a vytvořil mi mezi nimi obrovskou duhovou bránu, skoro jako ve Hvězdných válkách. Ta se přede mnou otevřela a objevili se v ní dva kentaurové, nějaký tvor, co měl hlavu jako pes a tělo člověka a dva ještěři na koních. Každý měl své jméno a proto se mi každý nejdřív představil. První kentaur byl Korok, druhý kentaur byl Masen, ten psočlověk se jmenoval Andor, víc zelenější ještěr se jmenoval Klokok a menší Bokok, byli to totiž bratři, to mi řekli taky. Klokokův kůň se jmenoval Sava a Bokokův kůň se jmenoval Sagar. Když jsem se z těch všech jmen trochu vzpamatovala, vzali mě dovnitř. Chvíli jsme šli lesní cestou a pak jsem spatřila město, do kterého jsme směřovali. Jmenovalo se Kobylínkov.

Když jsme tam přišli, všude byly dračí hlavy a protože mi to přišlo divné, tak jsem se zeptala, kde se tam vzaly. Masen mi zdvořile odpověděl, že ve skalách nad městem jsou draci a protože jsou přemnožení, chodí je prý každý měsíc alespoň tři zabít. Mastičkáři pak prodávají dračí maso jako nejlepší lék proti Artoposendídlitě, což je skleróza, chřipka, spála a angína v jednom. Pak jsme šli na hrad, abych se seznámila s králem Entokorgodkemenem čtvrtým. Ten byl však velice smutný. Řekl mi své jméno, sluhům nakázal, aby mi ukázali mou komnatu a odešel do své komnaty. Cestou mu něco vypadlo. Byla to kouzelná hůlka! Sebrala jsem ji a odešla jsem do své komnaty. Komnata byla modře vytapetovaná. Musela jsem za králem kvůli té hůlce. Přišla jsem k jeho komnatě, zatukala a čekala jsem. Po chvíli král přišel a ptal se mě, co potřebuji. Řekla jsem mu o hůlce a on mě pozval dál.

Měl ve své komnatě různé terče, které ukazovaly jakoby nepřátele. Král říkal, že prý má takovou hůlku ve městě každý. Já ji dostala taky a spolu s králem jsem se učila kouzlit. O tři hodiny později se všude zvedl ruch. Rozezněly se poplašné zvonce. Blížili se! Už byli na obzoru. Nepřátelé! Král svolal vojsko a vyčaroval hradby, které měly město alespoň trochu ochránit (byly jen z pytlů plných hlíny). Nepřátelské vojsko dorazilo. Válka vypukla. Vyhráli jsme ji my. Bohužel až na jedno neštěstí. Král ve válce padl, ale na jeho místo nastoupil Masen. Pak každý koukal, jak zbytky nepřátelského vojska mizí v dálce. A pak? Pak nebylo nic, zazvonil mi totiž budík a vstávala jsem do školy.

Karina Fridrichová

Tajemný křik

Křik

Je krásný den a v úrodném Malasu se něco děje. Jednou z částí Malasu je taky temné město Umbra. Tohle město je město necromantů, temných mágů apod. V Malasu se traduje mnoho, mnoho legend. Jednou z těchto legend je *mocný Terlinas*. Terlinas je bájný jednorožec, který žije u jezírka v lese Umbry. Bohužel se prozatím nikomu nepovedlo si ho ochočit. Jeden z hrdinů, který by si chtěl taky jednoho ochočit, se jmenuje Caussius.

Caussius je bojovník, něco mezi paladinem a necromantem. Tak se vydal na cestu se svým ořem Kroslinem. Ale Kroslin není nesmrtelný, taky bude potřebovat přestávku a může zemřít při nebezpečných nástrahách, které na ně číhají v lesích Umbry.

Caussius je připraven, vstupuje do brány, ale něco v ní slyší, jako kdyby nějaké hýkání kentaura. Ale rychle se uklidnil, vždyť je léto a kentaři jsou v lesích jen na jaře! Caussius vystoupil z brány a povídá jednomu muži, kterého zahlédl jako prvního:

„Pane, prosím vás nevíte, co je to za děsivý křik?“ Muž zdvořile odpoví: *„Nevím, chlapče, už se to tu takhle děje asi týden, naši muži prohledávají celý den lesy Umbry, ale nemohou najít to, co by to způsobovalo.“* Caussius se zamračil, muži poděkoval a pokračoval dál. Už došel nakonec města Umbry a v tom najednou zahlédl nějakou ruinu. *„Hmmm, co by to asi mohlo být?“* Není nic lepšího, než to jít prozkoumat! Vzkročil do ruiny a zahlédl neústupné kyklopy, kteří něco hlídali, ale nebylo vidět co. Caussius se tedy proměňuje v horřivou (to je stvoření podobné kyklopu) a začíná bojovat. Neskončí, dokud není poslední kyklop mrtev. Najednou zahlédl Terlinase! Byl uvězněný v nějaké kleci. Caussius se proměnil zpět v člověka a otevřel mu klec, ale ten utekl, protože se ho strašně lekl. Caussius ho chvíli sledoval ale ztratil ho. Tak mu nezbývalo nic jiného, než se vrátit do Umbry a portálem zpět do svého městečka zvaného Kharanos. Kharanos byl poklidným městečkem v lokalitě Alteraz Valley, v překladu *zasněžená pláň*. Po návratu řekl svému otci: *„Otče, Terlinase se mi ochočit nepovedlo...“* Otec mu na to povídá: *„Synu, nesmíš to tak lehce vzdávat! V temných lesích Umbry je ještě spousta legend!“* A v tom měl svatou pravdu, řekl si Caussius. *„Máš pravdu,*

otče, teď hned se vydám a ochočím si mocného X-Rose!" Otec mu na to odpověděl: „Ale synu ne tak zhurta, musíš také brát v úvahu, že je to moc nebezpečné! X-Rose je 100x silnější než Terlinas!" Caussius na to s velikým odhodláním: „Vydám se do lesů zpět a přivedu vám sem X-Rose a budu tak první, který si ho dokázal ochočit!" A doopravdy se hned vydal do stájí a utíkal zpět do portálu k Umbře. Zase ten divný křik! Vzkročil do Umbry a ten křik ho pořád pronásledoval, jako kdyby mu to bylo souzeno!

Zetl se muže, kterého se ptal již předtím. „To ten křik ještě pořád neustoupil?" Muž odpověděl: „Jaký křik, já nic neslyším, vy jste mi něco říkal? Nepamatuji se." Caussius na muže zíral s otevřenou pusou. Tak se Caussius šel podívat do ruiny, kde našel Terlinase. Žádná ruina tam nebyla! To je podivné, zamumlal si Caussius. No nic, řekl si, půjdu si ochočit X-Rose. Vydal se do lesů, kde X-Roseové bývají. Vtom se najednou před ním něco zjevilo. Nějaký stín, který ukazoval na jihovýchod. Caussius se rozhodl ho pronásledovat. Stín se plavil kupředu pořád rychleji. Bylo to podivné! Jak dokážete vysvětlit, že v jednom dni se jakoby smaže čas a pak se objeví nějaký stín a někam vás vede? Záhada, toť vše.

Caussius už stín pronásledoval asi hodinu a v tom najednou ten křik začal zesilovat. Caussius se tak lekl, že málem spadl z koně. Zhlédl nějaký dům, na kterém visela vlajka s nějakým divným znakem, který se nedal rozeznat. V tom najednou stín zmizel. Jako kdyby ho někam chtěl zavést a něco by mu bylo souzeno. Caussius neváhal

a vstoupil do domu. A co uviděl? Aspoň tisíc X-Rosů jak křičí! Nedalo se to poslouchat! Caussius si roztrhl kapesník a zacpal si jím uši, což hluk trochu tlumilo.

Každý X-Rose byl zavřený v nějaké ohradě, ale jeden z nich byl puštěný. Caussius se ho strašně lekl, začal utíkat, když v tom najednou na něj X-Rose promluvil: „Caussiusi, nechod' pryč, nemusíš se mě bát, prosím tě pomoz nám!“ Caussius se zalekl, že takové stvoření jako je X-Rose umí mluvit, ale odpověděl: „Budu dělat, co je v mých silách, ale vůbec, jak znáš mé jméno?“ Nemocný, ubohý slabý X-Rose odpověděl: „Caussiusi, ty jsi vyvolený!“ Caussius se strašně zalekl! „Co, co, co to má znamenat, že jsem vyvolený? Já, já tomu všemu nějak nerozumím, je to celé velká prkotina, nemá to smysl, já já já jdu pryč!“ „NE!“ zakřičel X-Rose na Caussiusa, „nechod' pryč. Moje zvířectvo je nemocné od toho zrádce Jukijiho.“

„Kdo je Jukiji?“

„Jukiji je zrádce, který zradil naše zvířectvo. Poslal na nás všechny kletbu Shadow Ward of Pain. Milý hochu, to je kletba tak silná, že ty by jsi ji nepřežil.“

„A vy tohle všechno musíte trpět??? Tak to ne, tomu všemu musím zabránit! Haelasiyl!“ zakřičel Caussius a v tom najednou okolo něj začaly šlehat plameny jako by se z něj stal ďábel, ale byl to pořád Caussius. A v tom každý X-Rose vstal a začal křičet, ale tak příjemně, jako kdyby vám maminka zpívala ukolébavku. Caussius si vyndal kapesník z uší a poslouchal nádherný zvuk, který X-Roseové vydávali. Každý X-Rose strašně moc poděkoval Caussiusovi za odvolání kletby Shadow Ward of Pain a král X-Rose mu nabídl, že si může vybrat jednoho X-Rose, který bude s ním a bude ho opatrovat až do smrti. Caussius odpověděl: „Vyberu si tohoto,“ ukázal na X-Rose, který stál v řadě asi jako čtvrtý v pořadí. X-Rose mu odpověděl krásným hlasem: „Děkuji ti, můj pane, že sis zvolil mne. Teď jsem tvůj ochránce. Až do tvé smrti! Takže si sedni na hřbet a můžeme jet kamkoliv chceš!“ Caussius zdvořile poděkoval a zeptal se ještě na tu změnu v čase.

„Byla částí té kletby, kterou jsi zlomil, můj pane.“

„Tak to jsem velmi rád, děkuji. X-Rosi, jak bych ti mohl říkat?“

„Říkej mi, jak uznáš za vhodné, můj pane.“

„Mohu ti říkat Zoro?“

„Jistě, to se mi líbí, kam poletíme, můj pane?“

„Jedeme k bráně do Alcteraz Valley.“

„Proč zrovna tam?“

„Tam bydlím a ode dneška tam bydlíš i ty,.“

„Híííááááá,“ zakřičel Zoro radostně a rozeběhl se kupředu, skočil do brány a utíkal do Kharanosu. Každý, kdo zahlédl Caussiusa na Zorovi, si říkal, to není možné, koukejte, on si ochočil X-Rose! Sláva Caussiusovi! Sláva!!!!!!

Když přijeli domů, tak Zoro pěkně pozdravil: „Zdravím, pane a paní, já jsem Zoro. Vybral si mě váš syn, abych ho opatroval až do smrti.“

Otec Caussiusa zíral s otevřenou pusou a ptal se: „Synu, jak se ti povedlo ho ochočit???“ Caussius odpověděl: „To je na dlouhé povídání...“

A žili spolu šťastně až do smrti.

Jakub
Hlava

Jakub

J. Hlava

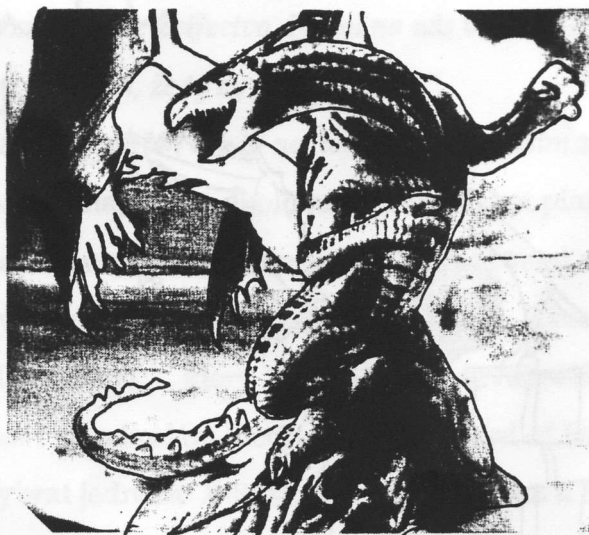
KOUZELNÝ

dračí
kouzelný
dračí lék

Bylinkář, který se jmenoval Kok, měl syna Bouwena. Když bylinkář pomalu umíral, říkal: „Synku, běž najít dračí lék!“

Po cestě narazil na krám. Mastičkář prodával kouzelný lék a dračí maso, ale za velké peníze. Bouwen si povzdychl a šel dál. Našel starou truhlu u jeskyně. V truhle byla mapa jeskyně a na konci byl kouzelný dračí lék. Po cestě narazil na všelijaká nebezpečí, ale poslední bylo nejhorší. Tříhlavý pavouk! Pavouk po Bouwenovi prsknul jed, ale on se ubránil. Snažil se ho zabít, ale když mu usekl hlavu, narostly mu další dvě hlavy. Bouwen dostal nápad. Usekl hlavu a krk strčil do horkého pramene. Dělal to dál, až zabil pavouka a vzal dračí kouzelný lék.

Utíkal domů, ale bylo pozdě. Staříčkový bylinkář byl už po smrti. Bouwen brečel, ale stejně nalil Kokovi do pusy lék. Zázrak! Kok byl živ! Bouwen byl rád, že Kok dál žije.

napsal: Michal Belo

Země temna

Byl jednou jeden kluk, který se jmenoval Buster Earth Force. Byl velmi chytrý, nadaný, milý a miloval fantasy literaturu.

Jednou, když venku pršelo a Buster jen ležel ve své posteli, se začal v jeho hlavě vyvíjet příběh.

Objevil se v zemi, kde vládla temnota. Najednou spatřil, jak skřeti odvádí kentaury, jak mastičkáři prodávají kouzelný lék z netopýřího trusu a dračí maso za velké peníze. Zahlédl také vězně, kteří byli mučeni, aby prozradili místo, kde přebývá král Dain. Když už stráž odešla, osvobodil je. Od nich se dozvěděl, kde najde skryš krále Daina.

Když dorazil k jeskyni, zíral. Byla to obrovská jeskyně, ve které žili elfové, trpaslíci, kentauri, obři, satyrové a lidé, ti všichni poskytli králi Dianovi pomoc. Když vstoupil, chytil ho obr a odnesl ho ke králi, který seděl na mohutném kamenném trůně.

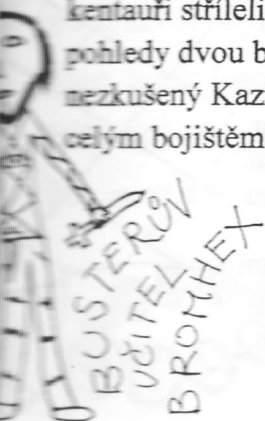
Dain byl starý vousatý muž. Jeho rysy však byly velmi jemné a působil sympatickým dojmem. Přehlédl si Bustera a chraplavým hlasem se ho zeptal: „Kdo jsi a co tu pohledáváš?“ Buster se představil a vysvětlil králi, že mu chce jenom pomoci v bitvě proti jeho bratrovi Kazimovi. Král se usmál a pokývl na sluhu a přikázal mu, aby přivedl kentaura Bromhexe, který byl učitelem boje.

Bromhex byl skvělým učitelem, učil Bustera vrhat sekerou, házet oštěpem, střílet z luku a další kousky, které by se mu mohli hodit v boji proti nepřátelům. Když už byl výcvik skoro u konce, zavolal si král Bustera k sobě a sdělil mu, že na hoře Treska sídlí drak, kterého by mohli přesvědčit k boji proti Kazimovi.

Buster se tedy vypravil s několika vyzbrojenými muži na horu Treska přesvědčit draka Testose. Stoupali výš a výš, když na ně zaútočil velký zuřivý červený drak. Popadl tři muže a shodil je dolů. Buster vytáhl z brašny krokodýlí maso a hodil ho drakovi, přesně jak mu poradil král Dian. Testos maso ucítil a letěl k němu. Zatímco si pochutnával na jeho nejoblíbenějším pokrmu, Buster se přibližoval. Testos se hbitě napřímil a lidským jazykem se ho zeptal: „Co pohledáváš v mém království? Kdo tě posílá?“ „Posílá mě tvůj starý přítel Dian a žádá tě o pomoc v boji proti jeho bratrovi Kazimovi.“ Testos dlouho neváhal a souhlasil, vždyť i jemu Kazim ublížil.

V jeskyni se všichni připravovali na nastávající střet mezi temnotou a světlem. Ráno za úsvitu, kdy ještě vládlo šero se zahájila bitva. Boj byl krutý, lidé chladnokrevně zabíjeli lidi, kentauri stříleli na kentaury. Testos chrлил oheň proti jiným drakům. Všichni už slábli, když se pohledy dvou bratrů střetly. Bojovali tak dlouho, že se to zdálo jako věčnost. Mladší a nezkušený Kazim náhle zakopl a spadl. Dian tlačil hrot dýky Kazimovi u krku, když se náhle celým bojištěm zablesklo. Nad Busterem najednou stála matka, volala ho k večeři.

ilustrovala Markéta Kárová

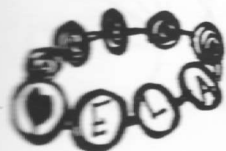

Moje Tajemství

Jmenuji se Thomas, Thomas Collins. Jednou jsem se ocitl v tajemném světě. Předemnou se objevil můj zesnulý otec. Ten mi pravil: „Synu, odnesl jsem tě sem do říše Mauris, abys zachránil zdejší obyvatele před čarodějem Klaurisem, budeš potřebovat víc než jen sílu. Pomohou ti Neris a Iris, najdeš je v usedlosti Packon. Tady ti daruji sovu, která tě dovede co nejkratší cestou tam, kam potřebuješ, tisíc zlatých a meč.“ Poté zmizel v dál. Najednou jsem se ocitl v usedlosti Packon. Mastičkáři tu prodávali lék z dračího masa za velké peníze, báby kořenářky zázračná koření a farmáři mléko, vejce a maso. Lidé mi poradili, kde najdu Nerise a Irise. Zaklepal jsem na dveře. Předemnou se objevil silný Neris a drobný Iris s brýlemi na nose. Iris byl velmi chytrý a Neris zas odvážný bojovník. Jejich pes Ren si mě oblíbil a jeho páníčkové také.

Další den jsme plánovali cestu, výdaje a další potřebné věci. Tak jsem se rozhodl, že si najdu práci. Našel jsem ji u jednoho farmáře. Každý den jsem vyháněl ovce na pastvu, čistil chlévy a dával najíst dobytku. Nejradši jsem byl ve chlévě, protože tam byla Ela nejčastěji. Kdo to byla Ela? Byla to dcera farmáře, do které jsem se zamiloval, ale neměl jsem odvahu jí to říct. Tak to šlo celý měsíc. To už jsem měl dost peněz, za které jsem mohl nakoupit zbraně, jídlo a koně. Ale to nejdůležitější je, že jsem Ele řekl, co k ní cítím.

Vydal jsem se na cestu, Neris jel vzadu, Iris uprostřed a já vpředu. Jeli jsme dlouho, než jsme dorazili do té části říše Mauris, kde vládl Klauris. Na hranici nás zastavili svalnatí muři. Začali útočit. Neris ale rychle zareagoval a oni za pár chvil zemřeli. Jenže my jsme byli hloupí a nevzpomněli jsme si, že Klauris má mluvícího havrana, co hlídá na hranici. A tak za pár chvil se přede mnou zjevil Klauris. Začali jsme bojovat. Nakonec se Klauris vzdal a všichni jeho zlomyslní poddaní se proměnili v mírumilovné lidi. Jenže já a Iris jsme byli zraněni. Jedině lék z dračího masa nás mohl zachránit, jenomže my jsme měli jen jeden, a tak jsem ho dal Irisovi. Já jsem zemřel. Ale v opravdovém životě jsem byl živ. Probudil jsem se v nemocnici. Nejprve jsem si myslel, že se mi to zdálo, jenomže na své ruce jsem měl náramek od Eli. Nikdy na ni nezapomenu.

Markéta
Šárová

ČERNÉ SRDCE

Byl jednou jeden chlapec a ten se jmenoval Petr. Jednou když usnul, se mu zdál příšerný sen. Byli tam obři, příšery a mnoho dalších. Petr se vzbudí a řekne: „Jé. To byl strašný sen, jdu ven na vzduch.“

„Ahoj tati.“ „Ahoj synu, jak ses vyspal?“

„Měl jsem strašný sen.“ „No to má někdy každý, neboj se!“

Petrovi se však celý den honil hlavou ten strašný sen.

Byl večer a Petr šel spát. Usnul a zase ten sen. „Ách, Petře, pomoc!“

Petr se vzbudil a řekl si: „Cože? To je tam i drak? Asi se něco opravdu děje.“

Jednou si šel na louku odpočinout, ale zničeho nic se tam objevil skřítek a řekl: „Petře, pojď, musíš zachránit svět!“ Petr se vyděsil. „Pojď, Petře!“ Petr nevěděl, kdo to je, ale když ho pořád otravoval, tak šel. Dostali se do úplně jiného světa a první, co spatřil,

byla krásná dívka. „Kdo jsi?“ „Jsem Lucie a pomůžu ti zachránit svět, jo? Tak honem!“

Skřítek dal Petrovi meč a Lucii dal luk a šípy. Slétli se k nim i bohové hor a řek a řekli:

„Petře, až budeš bojovat, musíš vyjmout černé srdce z draka.“

Za chvíli přišli mastickáři a prodávali kouzelný lék. „Vem si kouzelný lék,“ nabádali Petra a zmizeli.

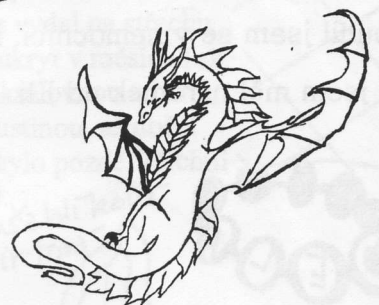
Šli a šli, prošli sedmero horami, sedmero řekami a dostali se do temných míst, kterým vládl černý drak. Petr začal bojovat, Lucie taky, hnali se na ně i skřeti a velicí hadi...

A bylo po boji. Všechny zabili. Přilétl tedy drak a řekl: „Tak ty jsi ten Petr a tvoje holka

Lucie, mě nedostanete. Až vás porazím, tak ti svým mečem vyjmu srdce.“ Petr a Lucie se ale nevzdali a bojovali. „Kde ses tak naučil bojovat?“ ptala se Petra Lucie. V tomto okamžiku však drak svým drápem bodnul Petra přímo do srdce. Lucie plakala, ale ne! Drak se připravil s ní taky skoncovat, chtěl pustit ze své odporné tlamy oheň. Lucie ho ale zastavila a řekla: „Draku, už co, když mu dáš půlku svého srdce, tak ti dám moře zlata.“ Drak měl zlato totiž moc rád a po všech ho chtěl a když dostal takovouhle nabídku, tak řekl ano. Dal mu půlku svého srdce a Petr byl zase živ.

Probudí se, vyskočí na koně a velí: „Všichni pokácte lesy a přinesete kameny a zotročíte lidi!“ Lucie byla bez sebe a křičí: „Petře, nech toho, to se nedělá! Zavřete ji do vězení,“ zněl však Petrův rozkaz. Drak byl rád, že je Petr takový a dokonce z něj chtěl udělat vládce. Všichni dřeli a stavěli nový hrad. Ten, kdo neposlechl Petra, byl mrtev. Jednou, když Petr spal, běžela Lucie potichu k němu a píchla ho do ruky, aby nic necítil. Potom ho řízla nožem, kde bylo srdce a vyjmula zlé dračí a najednou...

Kde se vzal, tu se vzal skřítek a Lucii dal Petrovo pravé srdce. Lucie nakapala kouzelný lék na srdce a dala mu ho zpátky. Petr se probudil a řekl: „Lucie, co se to děje?“ „Pojď, musíš napravit, co si způsobil.“ Petr vše zlé napravit a vydali se za drakem. Protože to nečekal, Petr ho rychle svým mečem bodl do srdce a drak padl k zemi a už se neprobudil. Petr vyjmul černé srdce a dal ho do ohně, aby veškeré zlo bylo ztraceno. Svět je zase volný a zachráněný! Petr dostal na památku dračí dráp, ale nechtěl ho, protože mu připomínal zlo, které napáchal. Ale Lucie měla u sebe lak a natřela ho na růžovo. Petrovi se teď zdálo, že už je to lepší a že mu bude připomínat záchranu světa. Tak se vrátil spolu s Lucií zpět domů a byli šťastní až do smrti.

Lucie Havlová

Bezzubý Pepa

aneb Téměř matematická story

Smrtonoš dlouhý Pepa kradl lízátko v cukrárně. Pořád jedl a jedl sladké, až mu nezbyl jediný zub. Dlouho hledal zubaře, protože chtěl samozřejmě zuby náhradní - protézu. Když mu poradil jednonohý Lojza, kde je zubař, tak k němu hned rychle upaloval. Řekl mu: „Máte pvosim jenu pvotézu?“

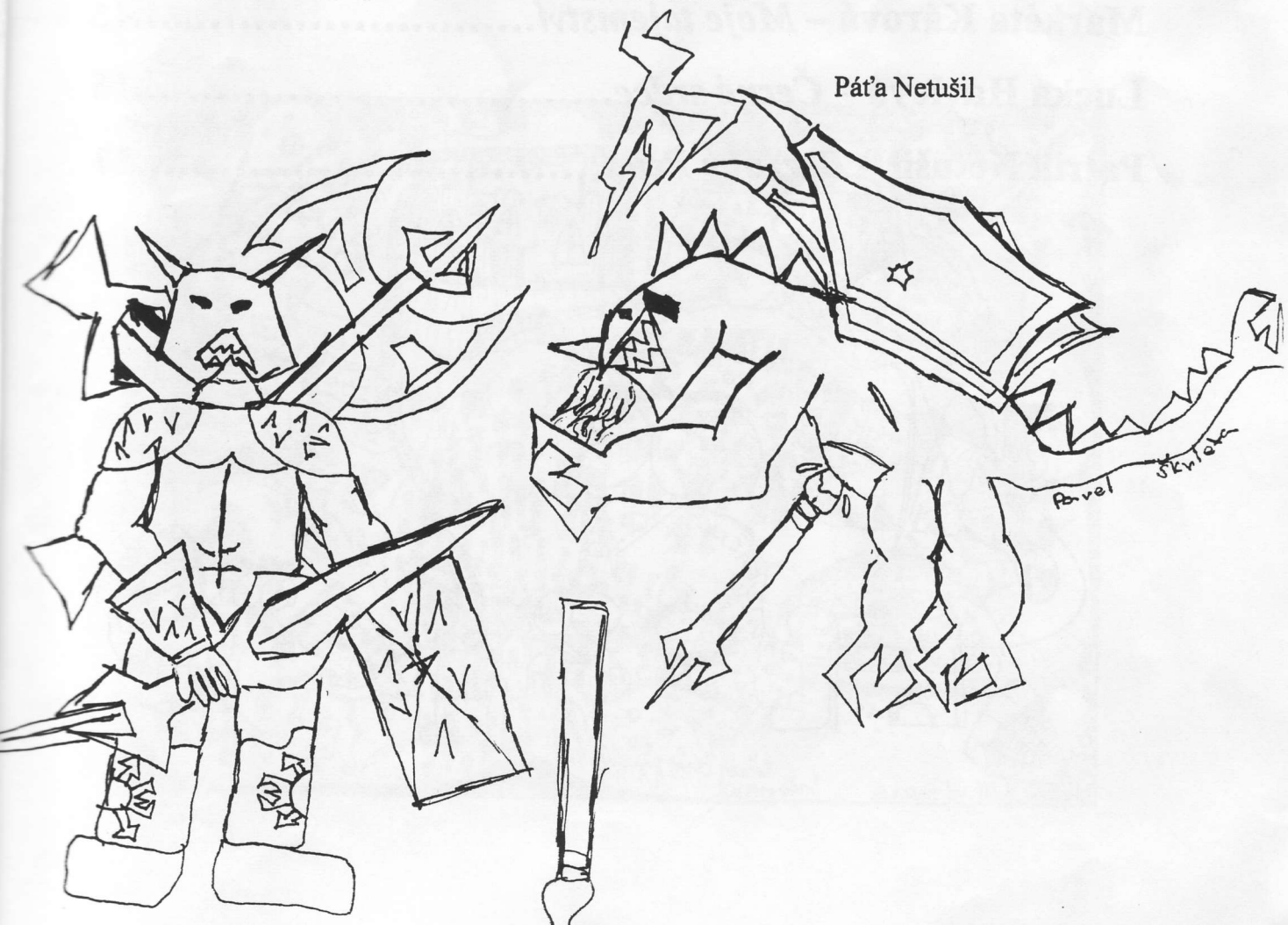
Zubař odpověděl: „Ne, nemáme. Poslední si koupila šilhavá Běťka.“ Tak si zaběhl k mastičkářům. Ti mu nabídli pouze mast na zadek. Ale smrtonoš Pepa neváhal a koupil si ji. Za čas se Smrtonoš dlouhý Pepa vydal hledat jinou protézu. Přitom ho ale unesl zlý drak, který byl vlastně malý a hodný. Večer se podařilo Pepovi uniknout. Drak ho ale zahlédl a rychle na Pepu zaútočil. Bojoval statečně jednu hodinu, pak se mu ale podařilo draka zkosit. Stvůra se pomalu zvedala, ale Pepa neváhal a vrazil mu meč do krku. Drak zemřel za 2,7 vteřiny. Pepa mu pohlédl do tváře a zakřičel: „Jupííí!!!“

Pepa si rozdělal oheň a opekl si dračí maso. To potom prodal za 16,50 Kč mastičkářům a pokračoval v hledání protézy. Ale narazil na doktora Veselého, který ho prohlédl a zjistil, že má Pepa tuze ošklivou nemoc ve svalcích, na kterou existuje pouze jeden jediný lék, který najde na webových stránkách *lekñasvaly.cz*, ale Pepa neměl nic jiného než kazy.

Tak hledal a hledal až našel čaroděje Frantu, který mu ho dal za 3,50 Kč. Pepa ho vypil a začaly mu růst svaly, hned druhý den tedy šel za Frantou, aby mu dal něco proti růstu svalů. Dostal ho a vypil.

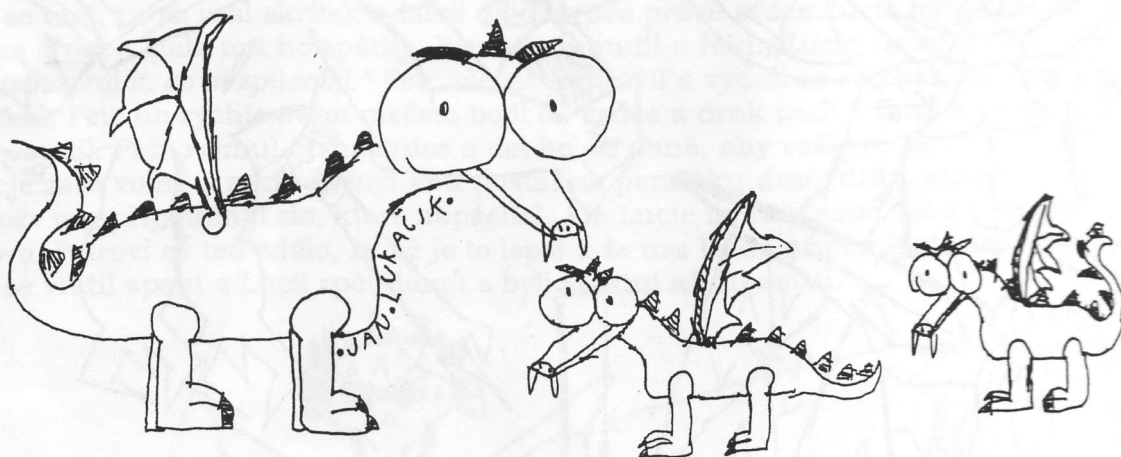
Druhý den Pepa seděl celý den na gauči, čekal a čekal. Šel k lékaři a ten mu řekl: „Je mi to strašně líto, ale jste zdravý!“ Pepa začal tancovat radostí ploužák s doktorem.

O rok později dostal Pepa práci a oženil se s krásnou želvou.

OBSAH

Vítek Stránský – <i>Cinderelinin křik</i>	1 – 4
Kuba Hlava, Merci Vrbová - <i>Recepty z dračího masa</i>	5
Gábina Spurná – <i>Mágové proti démonům</i>	6
Karina Fridrichová – <i>Jiná říše</i>	7
Kuba Hlava – <i>Tajemný křik</i>	8 – 11
Michal Belo – <i>Kouzelný dračí lék</i>	12
Tomáš Do Van – <i>Země temna</i>	13
Lucka Vošahlíková – <i>Princ měsíce</i>	14
Markéta Kárová – <i>Moje tajemství</i>	15
Lucka Havlová – <i>Černé srdce</i>	16
Patrik Netušil – <i>Bezzubý Pepa</i>	17

Ve dračích spárech

Stvořili pátáci ze ZŠ Chlumeč

1. vydání

NECENZUROVÁNO

Vydalo nakladatelství „Na koleně“

Roku 2008

cena: NEVYČÍSLITELNÁ (včetně DPH)

